
Erdoğan'dan Trump'a Kurulu Düzen Çatırdarken

Referandum'dan sonra, "Erdoğan kaybetti, halk kazanmadı" demiştik. Erdoğan kaybettiğini hemen anladı, gereğini yapıyor, halkın ise kafası karıştırılmaya devam ediliyor hâlâ!

Önce Erdoğan'ın kaybettiği iddiamızın kaynağına bir kez daha inelim. Erdoğan'ın tasarladığı Türkiye, ülkenin sanayileşme, kentleşme ve eğitim gibi kriterler açısından "gelişkin" bölgelerinde karşılık bulmuyor. Referandum, bu direncin kırılmak bir yana, istikrara kavuştuğunu gösterdi. Onca yıldan sonra bu elbette yenilgidir. Erdoğan istediği Türkiye'ye ulaşamamaktadır, ulaşamayacaktır.

2010 yılından itibaren sarsılma emareleri gösteren ve bir paylaşım kavgasının çok ötesinde dinamiklerin tetiklediği cemaatle hesaplaşma gündemiyle birlikte çözülme sürecine giren AKP koalisyonunu bütünüyle kendine bağlı hale getiren ve kendisi dışında güvenilir-kalıcı tek bir unsur bırakmayan Erdoğan referandum sürecinde bir kez daha gördü ki, kendinden bile kuşkulananması gereken, düşman tanımına en yakınındakileri dahil edebileceği bir siyasal kuşatma altında. Yenilgi tanımının içine bu da giriyor.

Erdoğan'ın kaybı daha da boyutlandırılabilir. Ancak asıl üzerinde durulması gereken onun yenilgileri yönetme becerisini nasıl koruduğudur. Ve bu konuya girer girmez halkın neden kazanamadığı sorusunu yanıtlamamız gerekir.

İşçi sınıfı kendini kaybettiriyorsa...

"Halk" sözcüğünden başlayalım. Emekçiler ya da işçi sınıfı değil "halk"tan söz ediyoruz. Olağan koşullarda bunu tercih etmeyeceğimiz açık. Ama kazanamamanın nedenlerine hemen buradan ulaşmak da mümkün. Türkiye'de işçi sınıfı kendini görünür kılacak bir toplumsal kimliğe sahip değil henüz. İşçi sınıfını ideolojik ve siyasal düzlemde tasfiye etmek 12 Eylül faşizminin büyük hülyasıydı; 1980'lerin sonunda yaşanan hareketlenme bu hülyanın fiyaskoya dönüşmekte olduğu izlenimi vermişti, imdada bu kez kimlikçi-özgürlükçü liberal saldırı yetiştirdi ve Türkiye işçi sınıfı yok edilmesi mümkün olmayan devasa bir güç olarak Türkiye'nin siyasal-ideolojik dengelerinin dışına atıldı. Türkiye komünist hareketinin toplumsal ağırlığı bu operasyonu durduracak derinliğe kavuşmadığı için işçi sınıfı kendini daha geniş bir toplumun içinde kaybederek varlığını sürdürüyor. Son derece anlamlı ama parçalı çıkışlar henüz kuşatmayı yarabilecek şiddete ulaşabilmiş değil.

Biliyoruz ki, işçi sınıfının merkeze yerleşmediği bir "halk" zaten kazanamaz. Kazanamaz çünkü işçi sınıfı geriye çekildiği andan itibaren ideolojik ve siyasal alanda sınıfsal belirsizliklerden beslenen, istikrar ve düzen arayışı ile tanımlayabileceğimiz bir orta sınıf hegemonyası ortaya çıkıyor.

Orta sınıf kültürü, yalnızca küçük burjuvaziyle tanımlanan bir sınırlı etkiye sahip olsaydı, işimiz epey kolaylaşırdı. Ne yazık ki çok daha geniş bir alandan söz ediyoruz. Öyle ki, tekelci burjuvazi

---

de kendi egemenliğini orta sınıfın ağırlığıyla pekiştirdiği için, hep birlikte, toplumsal yapının en tepesindeki alçak-asalak sınıftan emekçi sınıfların önemli bir bölümüne varıncaya kadar geniş bir kesimi içine alan kesif bir kirli havayı solumaktayız. Bu geniş alan zenginler ve yoksullar diye bölünebilir; ezen-ezilen, sömüren-sömürülen ayırımını açık ve net bir biçimde dillendireceğimiz derin çelişkilere yataklık etmektedir ama aynı çelişkilerin üzerini örten ideolojik salgının etkisi hiç azalmamaktadır.

Bu toplamın dışında kalan en “yoksul bölme” ise gözden çıkarılmışlığın öfkesini sınıfsal bir tepkiye dönüştürmek yerine ya düzenin etkili kullanmakta muazzam deney kazandığı gerici ideolojik kanallara bağlanarak heba etmekte ya da sessizce gününü beklemektedir.

Düzenimi bozma, fena olur!

Şekil kazanmamış bir halktan söz ediyoruz. 2013’te görüldüğü üzere sözcüğün hakkını verebilen bir halk ama gerçekten şekilsiz.

Erdoğan’ın karşısına dikilirken, düzen değişikliği arayışıyla değil, tersine düzenin bir an önce tesis edilmesi isteğiyle hareket eden, AKP’nin Türkiye’ye dönük her bir müdahalesine, yenisini durdurmak uğruna eski hamlelerle barışmayı kabullenen bir psikolojiyle yaklaşan bir halk. Ortalama, ana yönelim böyle...

Bir saçmalık çıkıyor ortaya, Erdoğan’ın belli kesimlerde “tutan” değişim kartı, Türkiye’nin belirleyici coğrafyalarında onun aleyhine dönüyor. Ve adamımızın değişimden anladığı, düpedüz karşı-devrimci bir misyon!

Bu misyon en kıymetli desteği büyük burjuvazinin ihtiyaçlarında bulmasaydı, Erdoğan için söylenen “muhtar bile olamaz” sözü mutlak anlamda geçerli olurdu. Erdoğan’ın misyonu ile Türkiye burjuvazisinin ihtiyaçları birebir örtüşmemektedir, ancak bu iki vektör birbirine mahkûmdur.

Bu mahkûmiyet Türkiye’yi kilitlemiş durumda. Kilitlenmeyi çözebilecek “halk” ise düzen arayışı ile kendi kendini kilit altında tutuyor. Düzen arayışı ile Erdoğan’a muhalefet, kurulu düzenin Erdoğan ile sürtünmesinin bir çözüm üretmesine bağlıdır. Kurulu düzen nedir? Kurulu düzen TÜSiAD sermayesidir, geleneksel sermayeyle iç içe geçen ve artık anlamsız bir tanımlama haline gelen yeşil sermayedir, başat emperyalist ülkelerdir...

Evet, bir halk bunlarla kazanamaz zaten!

Yeri gelmişken söyleyeyim, bu halkın kurulu düzene bağlanması için en “aşırı”sından en ılımlısına, solun çok büyük bir bölümü çaba gösterir ve buna karşı koyanlar henüz yeterince etkili olamıyorsa, halk dünya yıkılsa kazanamaz.

Erdoğan kaybeder ama halk kazanamaz!

Hal böyleyken, Erdoğan kaybetmeyi, yenilgiyi pekala yönetebilir. Yönetebiliyor da.

Traji-komik bir durum. Türkiye’de dar anlamıyla Erdoğancılık yapmayan herkes birbirini Erdoğancılıkla suçluyor, suçlayabiliyor. Suçlama büyük ve de gerçek. Ancak arıza şuradan

---

çıkıyor; kurulu düzenin devamından, restorasyonundan yana olan herkes "suçlu". Bizim açımızdan CHP ve HDP ikide bir Erdoğan'a can simidi oldukları için değil, kurulu düzenden yana oldukları için problemlidir. Onların problemi Erdoğan'a yarıyor!

Bir noktadan sonra Erdoğan ve Erdoğancılık önemini yitiriyor. Türkiye'de düzenle hesaplaşmayan, bunu kafasına takmayan her konumlanış halkın kaybetmesine hizmet ediyor; arada Erdoğan da kaybetse ne yazar!

Böylece Erdoğan'ın yenilgiyi yönetebilme yeteneğinin arka planındaki mekanizmalardan birine değinmiş oluyoruz.

Diğeri daha önemsiz değil.

Uluslararası alanda düzen arayışı ile ABD'ye kafa tutmak!

Erdoğan'ı Erdoğan yapan kurulu düzen uluslararası alanda tarihi bir rezaletin içinde debeleniyor. Birçok açıdan Birinci Dünya Savaşı'nın öncesindeki dünyayı çağrıştırıyor. İttifaklar çatırıyor, çelişkiler derinleşiyor, kriz dinamikleri birbiri ardına tetikleniyor...

1914'te, uluslararası düzenin haksızlık üzerine kurulduğuna, kendi lehine değişebileceğine inanan Alman emperyalizmi, diğer emperyalist merkezlerle kanlı bir hesaplaşmaya girdi. Girdi ama istediğini alamadı. Dönemin hegemonik gücü İngiltere'ydii, Birinci Dünya Savaşı bu tabloyu değiştirmedii, sadece İngiltere'nin müttefikii gözüken ABD'nin öne geçişini hızlandırdı. İngiliz hegemonyasının açıktan ABD hegemonyasına dönüşmesi ise ABD ile İngiltere arasındaki bir savaşla değil, yine Almanya'nın kabına sığamayıp bir yandan Sovyetler Birliği'ne bir yandan rakip emperyalistlere çullanmasıyla gerçekleşti.

Emperyalist hiyerarşide kayda değer değişikliklerin barış içinde gerçekleşmesi zaten mümkün değil. Peki şimdi ne oluyor?

Kurulu düzen uzun bir süredir başat emperyalist ülke ABD'nin aleyhine, Almanya ve şimdilerde Çin Halk Cumhuriyeti'nin lehine işliyor! İlginç bir durum. Kendi haline bırakıldığında Almanya ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin ABD'yi ikinci sınıf bir emperyalist ülke haline getirebileceği kaygısı Sovyetler dağıldıktan sonra ABD'ye sürekli olarak statükoyu bozucu hamleler yaptırtıyor. ABD Başkanlarını birbirine bağlayan bu ihtiyaçtır ve birbirlerinden gerçekten farklı olan Obama ve Trump'ı benzeştiren de budur: Kurulu dünya düzenine müdahale!

ABD'yi kendi içine döndüreceği iddia edilen Trump, hegemonik gücün kendi içine kapanması teorik olarak mümkün olmadığı için her şeyi altüst edebilme yeteneğine sahip biri olarak karşımıza çıkıyor.

ABD emperyalizminin kendi aleyhine işleyen dünya düzenini bir biçimde değiştirmesi gerekiyordu. Trump bu ihtiyaca denk düştü ama inanılmaz derecede çapsız, hatta ahmak çıktı. Bu kadarını ABD bile kaldıramaz.

Zaman alabilir ama sırtından atacaktır. Lakin dünyadaki kilitlenme sürecek.

ABD'nin içeride derin bir kriz yaşadığı tablodan diğer rakiplerin hamlesi çıkamıyor çünkü. Konu Almanya ve Rusya ise, mutlak olarak çıkamaz!

Merkel Almanyası konum almaya çalışıyor ama hegemonya mücadelesinde öne geçmek için değil. Buna hali yok, çok ama çok korkuyor. Statüko devam etsin, Almanya ufak ufak ağırlığını artırsın istiyor. Kuşkusuz bunda Alman toplumunun genetik kodlarını değiştiren iki savaşın etkisi de var: Ürküyorlar.

Rusya Federasyonu da ABD'ye "düzeni bozmana izin vermeyeceğim" diyor, yeni bir düzen isteyecek ekonomik gücü ise yok. Kendi hinterlandında huzur arıyor! Huzur ararken en yakın müttefikleri Trump ve Erdoğan, gerisini düşünün artık. Zavallı Putin!

ABD hegemonyasını bitiremezler. Aşağı çekiyor, çelme takıyorlar ama başat emperyalist ülke konumunu kapmak için değil. Onu alt edebilecek sistem içi tek güç Çin Halk Cumhuriyeti'nin de çok acelesi yok ve o da statükonun kendi lehine olduğunu biliyor.

Böylece hegemonik gücün aynı zamanda düzen içinde oyun bozanlık yapan, değişiklik isteyen tek güç olduğunu görüyoruz: ABD.

Türkiye'ye bakıyoruz aynısını görüyoruz: Erdoğan.

Kilitlenme budur.

Ve bu kilitlenmede Türkiye Komünist Partisi'nin 12. Kongresi'nde açık bir biçimde ifade ettiğimiz gibi, "düzen ve istikrar arayışı"nı her düzlemde alt etmeden bugünkü dünyada işçi sınıfı adına mevzi elde etmek olanaksızlaşmıştır.

Bunun bir diğer anlamı kilitlenmeyi sadece ve sadece işçi sınıfının açabileceğidir. Türkiye'nin řu andaki "bölünmüşlüğü" tersine çevrilmiş değişim-statüko denkleminin mevcut aktörlerince aşamaz. Dünyanın zirvesinde Trump neyi temsil ediyor, ona karşı ses yükselten Merkel neyi temsil ediyor, ittifaklar bozan ama ittifaklar kurmakta fena halde zorlanan Putin neyi temsil ediyor? Buradaki tarihsel kriz emperyalizmin boynuna asılan ölüm yaftasıdır. Piyasa tanrısı kendi celladını, proletaryayı "özüm" için çağırıyor!

Kapitalist dünyanın derdi Trumpmış, kapitalist Türkiye'nin derdi Erdoğanmış; sizi gidi ılgınlar!

Dışarıda ABD içeride Erdoğan kurulu düzeni temsil edecek, ona hükmedecek ve şekil verecek, onun "karşıtları" hâlâ düzen diyecek! Biricik alternatif de buradan çıkacak!

Kardeşler, biz komünist partisiyiz. Düzen arayışının bizde tek karşılığı sosyalizmdir, komünizmdir. Patron yok, efendi yok, asalak yok, açıklık yok, adaletsizlik yok, borç yok, savaş yok. Huzur ve istikrarın alası var, gelişme var, dinamizm var, özgürlük var, eşitlik var. Düzen sözcüğüne Türkçede çok ayıp bir anlam da yüklü, işte o ayıptan arındırılmış bir düzen komünizm.

Gerisi? Yıkın gitsin!